

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 29Ek/957/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120394262
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kičinko
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120394262.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právny zástupca Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679 proti povinnému: S. V., J.. XX.XX.XXXX, Y. K. I. XXX/XX, XXX XX S., zástupca Právna pomoc poškodeným, Janka Kráľa 12, 082 71 Lipany, IČO: 50 951 947 o vymoženie 2 239,33 Eur s prísl., vedenej u súdneho exekútora JUDr. Martin Petrovič, so sídlom exekútorského úradu Kósu-Schoppera 8, 048 01 Rožňava, IČO: 42 324 840 o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie z a m i e t a.

II. Povinný je p o v i n ý nahradiť oprávnenému trovy exekúcie vo výške 67,52 Eur, ktoré sa budú vymáhať na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným tunajšiemu súdu dňa 09.10.2020 domáhal od povinného vymoženiu 2 239,33 Eur s prísl., na podklade platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 34Up/570/2020 zo dňa 15.04.2020. Poverením zo dňa 16.10.2020 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Martin Petrovič, ktorý exekúciu vedie pod spisovou značkou 413EX 482/20.

2. Dňa 30.10.2020 bol do elektronickej schránky súdneho exekútora povereného vykonaním tejto exekúcie doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý súdny exekútor následne predložil oprávnenému na vyjadrenie. Oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyjadril dňa 10.11.2020. Následne toho istého dňa - 10.11.2020 súdny exekútor predložil súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a vyjadrením právneho zástupcu oprávneného na rozhodnutie súdu.

3. Povinný prostredníctvom svojho zástupcu v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 30.10.2020 navrhol odklad exekúcie, vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie. Na začiatku návrhu na zastavenie exekúcie povinný prostredníctvom svojho zástupcu poukázal na ustanovenie § 53 zákona č 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), výrokovú časť exekučného titulu, ustanovenie § 365 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa presvedčenia povinného vo veci konajúci súd nesprávne posúdil vec s poukazom na § 299 ods. 2 CSP. Žalobca, ktorého jedným z predmetov činnosti je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom uzavrel so žalovaným ako spotrebiteľom dňa 09.11.2010 úverovú zmluvu, na základe ktorej mali byť zo strany žalobcu žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1 200,00 Eur /nie 2 200,00 Eur ako uvádza žalobca/. Prostredníctvom úverovej karty čerpal žalovaný poskytnutý revolvingový úver spolu vo výške 6 756,70 Eur a žalobcovi uhradil 7 518,50 Eur. Zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným

plynúci z uzatvorenia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere Zmluvu o revolvingovom úvere je podľa presvedčenia povinného a jeho zástupcu preukázateľne vzťahom spotrebiteľským. Uvedené vyplýva z toho, že žalobca uzavrel predmetnú formulárovú zmluvu v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti, pričom obdobné zmluvy dlhodobo uzatváral so spotrebiteľmi. Žalovaný predmetnú zmluvu o úvere uzavrel za účelom získania finančných prostriedkov výlučne na súkromné účely, pričom tieto peniaze nepoužil na výkon podnikania, zamestnania ani povolania. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa povinného neobsahuje údaje obligatórne vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a to údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. V dôsledku uvedených skutočností je predmetná zmluva v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročná a bez poplatkov. Vychádzajúc z obsahu predmetnej zmluvy o pôžičke je podľa povinného zrejme, že: predmetná zmluva o pôžičke obsahuje množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovenia, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnutie úveru. Odplata za poskytnutie úverov dosahuje úroveň, ktorá výrazne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i s dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je totiž potrebné považovať takisto dohodu o výške ročnej odplaty za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Následne povinný poukázal na niektoré ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov tak, ako vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Ďalej povinný spolu so svojim zástupcom poukazuje na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch povinnosť uvádzať údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov ustanovuje už od prvého okamihu jeho účinnosti, pričom po celý čas jeho účinnosti platila domnienka, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o RPMN, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. K uvedenému došlo aj v prejednávanej príhode. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere údaj o výške RPMN neobsahuje. Povinný a jeho zástupca majú za to, že v prípade náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. g) ide o esenciálnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bez ktorej zmluva nemôže byť perfektnou. Na základe údaju o RPMN navyše má byť spotrebiteľ ako slabšia strana vo vzťahu s dodávateľom informovaný o výhodnosti úveru, ktorý si v mnohých prípadoch berie z toho dôvodu, že sa ocitol v inak ťažko riešiteľnej situácii. Povinný a jeho zástupca majú za to, že dodávateľ tento údaj v zmluve o úvere úmyselne neuvádza, resp. uvádza ho v nepravdivej nižšej výške, nakoľko si vedomý tej skutočnosti, že ak by v zmluve uviedol skutočnú výšku RPMN, mnoho spotrebiteľov ako jeho klientov by s ním takúto zmluvu neuzavrelo. Zároveň povinný a jeho zástupca poukazuje na to, že aj v prípade ak by v zmluve o úvere bola síce uvedená hodnota RPMN, avšak táto by bola uvedená nesprávne, je potrebné na predmetnú zmluvu hľadieť tak, ako keby údaj RPMN v nej uvedený nebol, a teda je potrebné na ňu hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú. Uvedené tvrdenie podporuje aj rozhodnutie Okresného súdu Lučenec pod sp. zn. 7C/97/2014 zo dňa 26.11.2014. V zmysle uvedených skutočností je podľa povinného zrejme, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 4 ods. 1 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov, takúto zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú bez poplatkov. Na základe uvedeného tak veriteľ má nárok len na vrátenie ním poskytnutej výšky úveru, a to bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. V prípade ak od svojho dlžníka prijme na základe takejto zmluvy plnenie v rozsahu nad rámec istiny poskytnutého úveru, na jej strane dôjde k bezdôvodnému obohateniu na úkor dlžníka. Vzhľadom na absenciu údaju o výške RPMN a neplatnosť dohody o odplate za poskytnutie úveru mal veriteľ podľa presvedčenia povinného nárok len na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov žalovanému vo výške 6 756,87 Eur (istina úveru). Zo strany žalovaného však bolo na účet žalobcu na základe predmetnej zmluvy poukázané plnenie v rozsahu sumy 7 518,50 Eur to znamená o 761,63 Eur viac, než mal nárok, čím došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 761,63 Eur, čo predstavuje plnenie poskytnuté nad rámec istiny poskytnutého úveru. V tejto súvislosti povinný poukázal na ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 a § 456 OZ o bezdôvodnom obohatení. Hlavným dôvodom pre zastavenie predmetnej exekúcie je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 Exekučného poriadku to, že výkon exekučného titulu - platobný rozkaz (vydaného v zrejmom rozpore so zákonom) by bol v rozpore s verejným poriadkom. Rozpor s verejným poriadkom, v zmysle dôvodovej správy k zákonu, ktorý zaviedol ustanovenia § 53 ods. 3 Exekučného poriadku do právneho poriadku Slovenskej republiky ako dôvod pre zastavenie exekúcie, má integrovať všetky podstatné prípady presadenia hodnôt dobrých mravov, spravodlivosti, ktoré zakladajú hodnotové zázemie spoločnosti

a ústavného a právneho poriadku Slovenskej republiky. Dôvod zastavenia exekúcie pre rozpor s verejným poriadkom je navyše koncipované bez bližšej špecifikácie zložiek exekučného titulu, ktorý môžu zakladať rozpor s verejným poriadkom a v tomto prípade postať, ak samotný výkon takýto rozpor zakladá. Navyše legálnou definíciou pojmu verejný poriadok je možné pod pojem „rozpor s verejným poriadkom“ subsumovať najmä rozpor výkonu exekučného titulu s princípom dobrých mravov. Dobré mravy, vzhľadom na ich zapracovanie v OZ do základných princípov (§ 3 OZ), ako aj v časti týkajúcej sa platnosti právnych úkonov (§ 39 OZ), predstavujú, popri kogentných zákonných ustanoveniach jeden z limitov, teda ohraničenie autonómie právnych subjektov v súkromnom práve. Podľa povinného je nepochybné, že dobré mravy ako normy správania musia byť v súlade so zákonom, resp. nesmú zákonu odporovať. Za dobré mravy preto nikdy nebude možné považovať normy správania (a za konanie v súlade s dobrými mravmi nebude možno považovať konania), ktoré sú v rozpore s akýmkoľvek platným všeobecne záväzným právnym predpisom. Z uvedeného je možné podľa povinného vyvodiť záver, že porušenie zákona pri vydávaní platobného rozkazu a následne výkon nezákonne vydaného exekučného titulu je de facto porušením dobrých mravov, a teda v rozpore s verejným poriadkom. Uvedené závery potvrdzujú názory prevládajúce v odbornej literatúre, podľa ktorých korektív verejného poriadku zahŕňa tak dobré mravy, ako i zákonné zákazy. Zákonné zákazy sa považujú za pravidlá verejného poriadku, ktorých povaha bola vyzdvihnutá zákonným zakotvením. Povaha ostatných noriem verejného poriadku (napr. dobrých mravov), mimo zákonných zákazov, však nie je natoľko výrazná a jednoznačná a preto je potrebné odvodiť ich na základe výkladu. Výkon predmetného rozhodcovského rozsudku by teda z dôvodu porušenia zákona bol nie len v rozpore s dobrými mravmi, ale i s verejným poriadkom. Ochrana spotrebiteľa a dodržiavanie právnych predpisov a povinností všeobecnými súdmi SR, ktoré majú byť garantom ochrany práv a právom chránených záujmov, predstavujú bezpochyby také zásady spoločenského a štátneho zriadenia Slovenskej republiky, na ktorých zachovávaní je potrebné trvať bez výhrady. Z povahy prejednávanej veci je zjavné, že výkon exekučného titulu vydaného platobného rozkazu v rozpore so zákonom, pri ignorovaní právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa je tak v rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi a v neposlednom rade s princípom ochrany spotrebiteľa vyjadrenom v primárnom práve Európskej únie, a teda bez pochyby v rozpore s hodnotovým zázemím spoločnosti, ako i v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky a porušuje základy spoločenského poriadku. Vykonanie predmetného platobného rozkazu, prostredníctvom ktorého by oprávnený získal plnenie, na ktoré nemá nárok, by teda bolo v rozpore s dobrými mravmi, ako i v rozpore s verejným poriadkom. Povinný následne poukázal na ustanovenie § 299 ods. 2 CSP a na rozsudok Súdneho dvora z 20. septembra 2018 vo veci C-448/17. Pri sporoch s ochranou slabšej strany je participácia súdu v konaní zväčša jednostranne orientovaná na slabšiu stranu, za účelom jej ochrany v spore, pričom súd čiastočne formuje realizáciu prostriedkov procesného útoku slabšej strany a to predovšetkým prostredníctvom poučovacej povinnosti a modifikovaného prejednacého princípu. K vydávaniu platobných rozkazov dochádza bez toho, aby zákonný sudca ex offio preskúmal obsah každej spotrebiteľskej zmluvy a iné zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou, pričom zákon jasne hovorí, že platobný rozkaz v spotrebiteľskej veci môže byť vydaný len v tom prípade, ak zmluva a iné zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou nevykazujú žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a teda, že veriteľom uplatnený nárok je skutočne dôvodný. Následne povinný poukázal na ustanovenia § 61k a 61l Exekučného poriadku. Povinný v súlade s ust. Exekučného poriadku, vzhľadom na vyššie uvedené, odôvodnený predpoklad zastavenia exekúcie a najmä za účelom zabezpečenia preventívnej ochrany majetku povinného spotrebiteľa navrhuje exekučnému súdu taktiež povolenie odkladu exekúcie, a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o návrhu povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na jej zastavenie. V tejto súvislosti ďalej povinný zo svojim zástupcom poukazuje na to, že jedným z atribútov občianskeho súdneho konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, účastník konania môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného povinný poukazuje na aktuálne znenie čl. 2 CSP. V ďalšom texte návrhu na zastavenie exekúcie povinný poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Na základe uvedeného povinný navrhuje vyhlásiť túto exekúciu za neprípustnú a zastavenie tejto exekúcie.

4. Oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu vo svojom vyjadrení zo dňa 10.11.2020 k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedol, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie odvolávajúc sa na § 61k ods. 1 písm. a) a d) Exekučného poriadku účinného od 01.04.2017. V návrhu na zastavenie exekúcie tvrdí, že Okresný súd Banská Bystrica neposúdil návrh na vykonanie exekúcie, má za to, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky v dôsledku čoho ide o neplatný právny úkon. Následne tvrdí, že zmluva neobsahuje RPMN a dohoda o odpláte za poskytnutie úveru je

neplatná. Exekúcia sa vykonáva na podklade exekučného titulu - platobnému rozkazu, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Povinný uvádza rôzne hmotnoprávne úvahy o výklade práva na danú vec. Na tomto mieste oprávnený poukazuje, že takéto „poučovanie súdu“ nie je v tomto prípade žiaduce, lebo platí zásada „iura novit curia“, ktorá neznamená len to, že súd pozná právo, ale aj to, že súd je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS SR 59/00 z 20. decembra 2001) S ohľadom na uvedené konajúci súd, tým že vydal platobný rozkaz aplikoval právo, ktoré poznal a bol si vedomý účinkov aj vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Povinný tým, že nepodal odpor nevyužil svoju obranu proti uplatnenému nároku, ktorý sa márne snaží využiť v tomto exekučnom konaní. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namieta také skutočnosti, ktoré nastali ešte pred vznikom exekučného titulu. Návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádalo rozhodnutie súdu, ktoré je exekučným titulom, je to procesný prostriedok, ktorým možno začať konanie o prípustnosť exekúcie. Z povahy exekučného konania je zrejmé, že v exekučnom konaní sa uskutočňuje nútený výkon judikovaného nároku oprávneného a nerozhoduje sa v ňom o dôvodnosti resp. výške nároku oprávneného. Oprávnený je toho názoru, že povinný nepredložil žiadne relevantné doklady preukazujúce nevykonateľnosť exekučného titulu - platobný rozkaz zo dňa 15.04.2020 sp. zn. 34Up/570/2020, vydaným Okresným súdom Banská Bystrica, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Exekučný súd je exekučným titulom viazaný. Domáhať sa nápravy v prípade porušenia práv účastníka konania, nesprávne zisteného skutkového stavu či právneho posúdenia možno využitím riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov v pôvodnom konaní, nie v exekučnom konaní. Oprávnený má za to, že povinný sa mal uvedenými skutočnosťami brániť v základnom konaní, avšak v tomto konaní zostal nečinný. Exekučný titul nemá právomoc rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom a teda ani preskúmať konanie, ktoré mu predchádzalo na všeobecnom súde povinného. Inak povedané, ak povinný s vydaným platobným rozkazom (exekučným titulom) nesúhlasil, mohol podať voči platobnému rozkazu opravný prostriedok - odpor. Nakoľko však povinný túto možnosť nevyužil, platobný rozkaz sa stal právoplatným a vykonateľným, a teda je vecou rozhodnutou (res iudicata). Oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoE/52/2018 zo dňa 30.05.2018 ako aj na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 104/2019 zo dňa 05.11.2019. Oprávnený záverom uvádza, že „procesný inštitút“ - zastavenia exekúcie, má byť výsledkom porušenia ktoréhokoľvek z princípov exekučného konania (na základe dôvodov výslovne uvedených v zákone) a nie výsledkom zmeškanej procesnej obrany povinného v základnom konaní, a teda pokiaľ povinný chce zmeniť právoplatné rozhodnutie súdu s ohľadom na údajnú nesprávnu interpretáciu hmotného práva, tak potom musí využiť mimoriadny opravný prostriedok civilného procesného práva - dovolanie. Povinný si vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie nesplnil nielen dôkaznú povinnosť, ale aj povinnosť tvrdenia. V návrhu na zastavenie exekúcie možno namietať len také skutočnosti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Nakoľko sa oprávnený domáha len toho, čo mu priznáva právoplatný a vykonateľný exekučný titul, pričom povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne skutočnosti v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, na základe ktorých by mohlo byť jeho návrhu na zastavenie exekúcie vyhovené, a taktiež v konaní nevyšli najavo ani žiadne iné skutočnosti preukazujúce pochybenie pri výkone exekúcie. Z vyššie uvedených dôvodov preto oprávnený žiada aby konajúci súd návrh na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol a priznal oprávnenému náhradu na ďalšie trovy exekučného konania za vyjadrenie zo dňa 10.11.2020 v rozsahu 67,52 Eur.

5. Súdny exekútor následne dňa 10.11.2020 predložil návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu s vyjadrením právneho zástupcu oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie na rozhodnutie súdu. Súdny exekútor vo svojom vyjadrení uviedol, že povinný doručil dňa 30.10.2020 do elektronickej schránky povereného súdneho exekútora návrh na zastavenie exekúcie. Dňa 30.10.2020 vyzval poverený súdny exekútor oprávneného na doručenie vyjadrenia k návrhu povinného v lehote nie kratšej ako 10 dní od doručenia výzvy. Oprávnený doručil dňa 10.11.2020 svoje vyjadrenie k návrhu povinného na exekútorový úrad súdneho exekútora povereného vykonaním tejto exekúcie. S ohľadom na ustanovenie § 61l ods. 1 Exekučného poriadku poverený súdny exekútor požiadal súd o prednostné rozhodnutie vo veci.

6. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,

- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

7. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

8. Podľa § 61l ods. 1 Exekučného poriadku, o návrhoch na zastavenie exekúcie, ktoré majú odkladný účinok, rozhoduje súd prednostne.

9. Podľa § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

10. Exekučný súd preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie a zistil, že povinný sa domáha zastavenia exekúcie z dvoch nosných dôvodov. Prvý dôvod sa týka právneho vzťahu, ktorý bol podkladom vydania exekučného titulu. Ide o námietky spočívajúce v neuvedení RPMN a iných náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným spôsobujúcich podľa zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Druhý dôvod spočíva vo výkone exekúcie v rozpore s verejným poriadkom a v rámci toho aj dobrými mravmi.

11. Súd dáva do pozornosti tú skutočnosť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v návrhu na zastavenie exekúcie, a preto súd sa nezaoberal všetkými tvrdeniami povinného uvedenými v návrhu na zastavenie exekúcie, ale iba tými ktoré považuje za rozhodujúce pre posudzovanie návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

12. Návrh na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného v exekučnom konaní, ktorej účelom je zastavenie exekúcie. Exekúcia môže byť zastavená len pri existencii zákonom predvídaných dôvodov zastavenia exekúcie, ktoré súčasne musia byť v exekučnom konaní riadnym spôsobom preukázané. Prírodným zmyslom výkonu exekúcie je, aby bola exekúcia vykonaná, a nie aby bola zastavená; inými slovami podstatou exekučného konania resp. exekúcie je vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom v prospech oprávneného (Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo 1963/2004 zo dňa 22. septembra 2005). Tomu zodpovedá aj miera ochrany, ktorá môže byť zo strany exekučného súdu poskytovaná povinnému, a ktorá je limitovaná tiež tým, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul.

13. Exekučný súd ešte pred samotným posudzovaním dôvodov zastavenia exekúcie uvedených povinným v návrhu na zastavenie exekúcie považuje za nevyhnutné uviesť, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučných titulov, ktoré sú podkladom vykonania exekúcie podľa Exekučného poriadku. Ak je exekučný titul právoplatné a vykonateľné rozhodnutie exekučný súd musí z neho vychádzať. Súd v exekučnom konaní je v celom rozsahu viazaný exekučným titulom (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 663/2016 zo dňa 07.09.2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.09.1997, sp. zn. 5 Cdo 72/97, R 102/1998) a nie je oprávnený zrušiť resp. zmeniť exekučný titul a ani preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, na podklade ktorého sa vedie exekúcia. Ani v prípade pasívneho správania účastníka konania v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, R 47/2012).

14. Táto exekúcia je vedená na podklade exekučného titulu, ktorým je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. Ako je to už vyššie uvedené ako aj na princípy prezumpcie správnosti súdnych rozhodnutí a nemožnosti preskúmania vecnej/materiálnej správnosti exekučného titulu v exekučnom konaní, exekučný súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je oprávnený v priebehu exekučného konania preskúmať právny vzťah, ktorý bol podkladom pre vydanie exekučného titulu, vecnú správnosť exekučného titulu a ani zrušiť resp. zmeniť alebo preskúmať exekučný titul, ktorý je podkladom vykonania tejto exekúcie. Exekučný súd v priebehu tohto exekučného konania nezistil, že exekučný titul bol zrušený

(dôvod zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku). Exekučný súd nemôže prihliadať ani na skutočnosti, ktoré nastali pred vydaním exekučného titulu. „V exekučnom konaní sa súd zaoberá takými okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktorý by mohli spôsobiť jeho nevykonateľnosť, bránili by jeho vymáhateľnosti, prípadne, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Ak by tieto jestvovali pred vznikom exekučného titulu zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu.“. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 104/2019 zo dňa 05. novembra 2019)

15. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uvádza aj skutočnosti týkajúce sa právneho vzťahu medzi oprávneným a povinným, ktoré existovali v čase vzniku resp. vydania exekučného titulu. Ide o skutočnosti, ktoré podľa povinného majú mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť revolvingového úveru, ktorého existencia bola podkladom na vydanie exekučného titulu, ktorý je podkladom vykonania tejto exekúcie. Podstata exekučného konania resp. exekúcie je nútený výkon nárokov priznaných exekučnými titulmi a nie preskúmavanie nároku, ktorý bol podkladom pre vydanie exekučného titulu a ani preskúmavanie správnosti exekučných titulov. Táto právomoc patrí civilným súdom rozhodujúcim v civilnom (sporovom) procese, inak by exekučný súd neoprávnené zasiahol do príslušnosti civilných súdov. Z tohto dôvodu exekučný súd nemôže prihliadať na tvrdenia povinného, ktoré sa týkajú právneho vzťahu, na podklade ktorého bol vydaný exekučný titul. Tieto skutočnosti mal povinný namietat' v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný prostredníctvom riadneho oprávneného prostriedku proti exekučnému titulu - odpor, o ktorom bol povinný v poučení platobného rozkazu (exekučného titulu) poučený. Keďže povinný toto svoje (procesné) oprávnenie nevyužil tzn. nepodal odpor proti platobnému rozkazu, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a teda sa stal spôsobilým podkladom na vykonanie exekúcie - exekučným titulom podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku. Možnosť namietat' skutočnosti týkajúce sa právneho vzťahu, ktorý bol podkladom pre vydanie exekučného titulu sa skončili nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej (v tomto prípade nadobudnutím právoplatnosti platobného rozkazu). Povinný sa môže domáhať opätovného preskúmania predmetného právneho vzťahu len prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov civilného procesu - konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný. V exekučnom konaní sa nerozhoduje o existencii resp. dôvodnosti nárokov z exekučných titulov.

16. Druhý dôvod zastavenia exekúcie uvedený povinným v návrhu na zastavenie exekúcie sa týka toho, že výkon exekučného titulu (vykonanie exekúcie) by bol v rozpore s verejným poriadkom. Exekučný súd sa stotožňuje s právnym názorom povinného a jeho zástupcu, že exekúciu možno zastaviť aj vtedy, ak by jej vykonanie bolo v rozpore s dobrými mravmi a to odkazom na § 3 OZ, podľa ktorého výkon (subjektívnych) práv ale aj povinností nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru exekučného súdu výkon (subjektívneho) práva a plnenie (subjektívnej) povinnosti účastníka/ subjektu právneho vzťahu v rámci núteného výkonu exekučných titulov prostredníctvom exekúcie podľa Exekučného poriadku musí byť vždy v súlade s dobrými mravmi. Avšak exekučný súd sa nemôže právne stotožniť s tým, že porušenie zákona pri vydávaní exekučného titulu a následné vykonanie exekúcie na podklade takéhoto exekučného titulu je konaním v rozpore s dobrými mravmi a teda aj v rozpore s verejným poriadkom. V tejto súvislosti exekučný súd musí poukázať na princíp (zásadu) legitímnych očakávaní, ochrany judikovaného nároku oprávneného, prezumpcie správnosti súdnych rozhodnutí ako aj nemožnosti preskúmania vecnej/materiálnej správnosti exekučného titulu v exekučnom konaní. Exekučný súd nemá za to, že vykonanie exekúcie na podklade právoplatného súdneho rozhodnutia majúceho účinky exekučného titulu podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku by bolo konanie vykazujúce znaky konania v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd záverom k uvedenému dodáva, že oprávnený využil svoje oprávnenie začať exekučné konanie proti povinnému vyplývajúce z existencie exekučného titulu a pohľadávky priznanej exekučným titulom, ktorú povinný dobrovoľne oprávnenému neuhradil.

17. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietá aj postup súdu v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný spočívajúci vo vydaní platobného rozkazu vyšším súdnym úradníkom bez toho aby zákonný sudca aj bez námietky - ex offo preskúmal obsah právneho vzťahu, ktorý bol podkladom pre vydanie exekučného titulu. Exekučný súd v tejto súvislosti považuje za vhodné poukázať, že exekučný titul bol vydaný v upomínacom konaní podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUpK“). Upomínacie konanie ako osobitný druh konania v systéme civilného procesu umožňuje zrýchleným a zjednodušeným spôsobom rozhodovať o právach, povinnostiach a právom chránených záujmoch účastníkov konania a to aj vtedy, ak sa uplatňujú nároky zo spotrebiteľského právneho vzťahu. Ak sa v upomínacom konaní uplatňuje nárok zo spotrebiteľského

právneho vzťahu kauzálnie príslušný súd v upomínacom konaní je povinný preskúmať obsah tohto právneho vzťahu a v prípade, ak zistí existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá má vplyv na uplatňovaný nárok je povinný aj bez návrhu (z úradnej povinnosti) - ex offio návrh na vydanie platobného rozkazu ako neprípustný podľa § 6 ods. 1 písm. a) ZoUpK odmietnuť. V upomínacom konaní rozhoduje predovšetkým vyšší súdny úradník (§ 15 ods. 6 ZoUpK). Podstatou upomínacieho konania je zrýchlené rozhodovanie o peňažných nárokoch (požadávkach) platobným rozkazom vydaným vyšším súdnym úradníkom, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok - odpor, vrátane nárokov zo spotrebiteľských právnych vzťahov. Oprávnený ako žalobca využil oprávnenie domáhať sa súdnej ochrany svojho nároku voči povinnému prostredníctvom upomínacieho konania, v ktorom bol následne vydaný exekučný titul - platobný rozkaz. Keďže povinný proti doručenému platobnému rozkazu nepodal odpor, o možnosti podania ktorého bol v poučení platobného rozkazu aj poučený, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným súdnym rozhodnutím a teda aj exekučným titulom podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku. Na základe vyššie uvedeného exekučný súd musí odmietnuť aj túto argumentáciu povinného a to aj z toho dôvodu, že keby povinný využil svoje oprávnenie podať proti platobnému rozkazu (exekučnému titulu) odpor, vec by bola postúpená príslušnému súdu podľa CSP, na ktorom by už prebehol riadny civilný (sporový) proces, v ktorom povinný by mohol v procesnom postavení žalovaného uplatňovať všetky procesné prostriedky priznané strane sporu v civilnom procese (napr. prostriedky procesného útoku, prostriedky procesnej obrany, opravné prostriedky) a tým sa domáhať preskúmania predmetného spotrebiteľského právneho vzťahu zákonným sudcom.

18. Exekučný súd na konci odôvodnenia tohto uznesenia ešte poukazuje na to, že pokiaľ sa povinný domáha od oprávneného vydania bezdôvodného obohatenia čo má predstavovať plnenie poskytnuté nad rámec istiny poskytnutého úveru, tento nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si môže povinný uplatniť v civilnom procese od oprávneného. Súd v exekučnom konaní nie je oprávnený rozhodovať o takomto nároku, nakoľko by došlo k prekročeniu právomoci resp. vecnej príslušnosti exekučného súdu na úkor civilného súdu.

19. Povinný vo svojom podaní zo 30.10.2020 požiadal aj o povolenie odkladu exekúcie do času právoplatného rozhodnutia súdu o návrhu povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na jej zastavenie. Rozhodovanie o povolení odkladu exekúcie je v zmysle ustanovení § 61h a nasl. Exekučného poriadku zverené do právomoci súdneho exekútora povereného vykonaním exekúcie. Exekučný súd nie je oprávnený zasiahnuť do tejto právomoci povereného súdneho exekútora a preto rozhodnutie o povolení odkladu exekúcie ponecháva na súdneho exekútora povereného vykonaním tejto exekúcie.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené exekučný súd konštatuje, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne dôvody, pre ktoré by mala byť táto exekúcia podľa Exekučného poriadku zastavená a súčasne nezistil ani žiadne iné dôvody zastavenia tejto exekúcie. Preto súd návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol, tak ako je to uvedené v prvom výroku tohto uznesenia.

21. Podľa § 195 Exekučného poriadku, trovy exekučného konania sú trovy exekútora, trovy účastníkov exekučného konania a trovy štátu.

22. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovy oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

23. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

24. Podľa § 199e prvá veta Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov)

25. Právny zástupca oprávneného vo vyjadrení oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 10.11.2020 navrhol, aby súd priznal oprávnenému náhradu na ďalšie trovy exekučného konania za vyjadrenie zo dňa 10.11.2020 v rozsahu 67,52 Eur.

26. Vzhľadom na to, že exekučný súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnený si v súvislosti s konaním o tomto návrhu povinného na zastavenie exekúcie uplatnil nárok na náhradu trov exekúcie v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, exekučný súd musí rozhodnúť o náhrade trov exekúcie oprávneného v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vrátane určenia jej výšky.

27. Súd po preskúmaní trov exekučného konania uplatnených oprávneným v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie zistil ich súlad s Exekučným poriadkom. Na základe vyššie uvedeného súd priznal oprávnenému náhradu trov exekučného konania v sume vo výške 67,52 Eur, tak ako je to uvedené v druhom výroku tohto uznesenia.

28. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia súd vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie, ktoré bude obsahovať sumu vo výške 67,52 Eur ako náhradu trov exekúcie oprávneného.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

Ak ten, komu bola vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnená osoba podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.